

Skladbe Giuseppeja Tartinija v beneških glasbenih zbirkah

Federico Lanzellotti
Konservatorij 'B. Marcello' – Benetke

Tartini in Padova. Nerazdružljiv binom, ki izhaja iz plodne kulturne izmenjave med skladateljem, rojenim v Piranu leta 1692, in padovanskim okoljem v več kot petdesetih letih, od njegove selitve okrog leta 1708 do smrti leta 1770. Vendar sta rekonstrukcija in poglobljena študija Tartinijeve biografije, ki jo je opravil Pierluigi Petrobelli in nedavno znova kontekstualiziral Sergio Durante, pokazala, kako odločilno je bilo bivanje zunaj mesta za skladateljevo izobraževanje in oblikovanje njegove umetniško-profesionalne mreže.¹ Od Assisija, kjer je utrjeval violinsko tehniko in študiral kompozicijo, do Prage, kamor je odpotoval na kronanje cesarja Karla VI. Habsburškega za češkega kralja (1723) in do leta 1726 ostal v službi grofa Františka Ferdinanda Kinskega, do gledališč v deželi Marke, kjer je med letoma 1714 in 1717 igral v orkestru.² Tudi Benetke lahko štejemo med mesta, ki so imela odločilno vlogo pri Tartinijevem poklicnem uspehu, čeprav različne razpoložljive informacije o skladateljevem bivanju v laguni in njegovih odnosih z lokalnimi osebnostmi in institucijami še niso bile umeščene v poseben okvir. Zato ta prispevek ponuja sintezo odnosa med Tartinijem in Serenissimo ter predlaga izhodiščno proučevanje virov Tartinijevih skladb, ki so danes shranjene v beneških glasbenih zbirkah.

Za mladega skladatelja so bile v letih po njegovem odhodu iz Assisija Benetke verjetno eno od najpomembnejših glasbenih središč. Tartini se je tam okrog leta 1713 pridružil ženi Elisabetti Premazore, leta 1716³ pa je med akademijo za saškega volilnega kneza Friderika

¹ Zahvaljujem se osebju knjižnice »Mario Messinis« na beneškem konservatoriju za izvrsten sprejem in stalno podporo pri raziskovanju, ki je privedlo do tega prispevka. Zahvaljujem se tudi Paolu Da Col, Silvii Urbani, Sergiu Durantu in Agnese Pavanello za dragocene predloge in informacije, ki so mi jih prijazno posredovali med pripravo teh strani.

PIERLUIGI PETROBELLI, *Giuseppe Tartini. Le fonti biografiche*, Dunaj, Universal, 1968; SERGIO DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa*, Livorno, Sillabe, 2017. Obdobja, ki jih je preživel zunaj Padove, so Tartiniju dala dragocene priložnosti za kulturno rast in razmislek, kar je leta 1714 privedlo do odkritja akustičnega pojava tretjega zvoka v deželi Marke. Prim. PIERLUIGI PETROBELLI, *Tartini, le sue idee e il suo tempo*, Lucca, LIM 1992, str. 23.

² Med drugimi mesti, ki jih je Tartini morda obiskal, opat Francesco Fanzago v svojem nagovoru (Padova, Conzatti 1770) omenja tudi Palermo, Milano, Bologna in Neapelj.

³ Po mnenju drugih raziskovalcev je srečanje potekalo leta 1712. Gl. JOHN WALTER HILL, geslo *Veracini, Giovanni Maria*, v Grove Music Online. Oxford Music Online. Oxford University Press, <<https://doi.org/10.1093/gmo/9781561592630.article.29178>>, zadnji dostop 31. 7. 2024.

Avgusta v palači Mocenigo na Canal Grande poslušal Francesca Mario Veracinija.⁴ Pod vtisom Veracinijevega tehničnega obvladovanja loka se je Pirančan odločil, da se bo vrnil v Ancono, kjer se bo še naprej izpopolnjeval,⁵ a je nedvomno ohranil močne vezi z beneško laguno. V tem obdobju je že stopil v stik z beneško aristokracijo, zlasti z družino Giustinian (veja San Salvador »Calle delle acque«), ki je subvencionirala njegovo novo potovanje v Marke.⁶ Poleg tega je bilo posredovanje Girolama Giustiniana, očeta Tartinijevega učenca Girolama Ascania, odločilno, da je leta 1721 nastopil službo »prvega violinista in koncertnega mojstra« v baziliki svetega Antona v Padovi z dovoljenjem, da iz poklicnih razlogov zapusti mesto.⁷ Čeprav ni znano, ali je violinist med drugim in tretjim desetletjem 18. stoletja bival v Benetkah, Antonio Vandini, mojster violončelist v zavodu Pietà med letoma 1720 in 1721 in njegov bratski prijatelj, poroča, da je Tartini »takrat pogosto potoval v Benetke«.⁸ O tem, da je nenehno potoval, priča njegovo zunajzakonsko razmerje z gostilničarko Caterino Bufelli, ki jo je Tartini spoznal na ulici »contrada lunga di San Moisè«, kjer je bival, in s katero se mu je leta 1722 rodil sin, ki ga ni nikoli priznal.⁹

Čeprav ni neposrednih dokazov, se za njegove učence v mestu tradicionalno štejejo tudi skladatelj Alessandro Marcello¹⁰ in nekatere varovanke iz beneškega zavoda Pietà, medtem ko so se nekateri učenci, ki so pripotovali v Padovo, da bi se izpopolnjevali pri njem, preselili v beneško laguno. Taka je bila tudi pot skladatelja Johanna Gottlieba Naumanna, ki je po nekaj letih študija pri Tartiniju v Padovi med karnevalom leta 1762 v beneškem gledališču San Samuele uprizoril svoje prvo delo, intermezzo *Il tesoro insidiato*. Tartini je bil tudi v neposrednem stiku z beneškimi bolnišnicami in zdi se, da je virtuoziinjam v zavodu Pietà posvetil kar pet koncertov za violino.¹¹ Potrjena je tudi Tartinijeva povezanost z

4 Knez je prišel v laguno z violinistom Pisendlom, ki je naredil kopijo Tartinijeve *Pastorale* za violino in basso continuo. DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit., str. 34. Dogodek je obširno opisan v PETROBELLI, *Giuseppe Tartini. Le fonti biografiche*, cit. delo, str. 52–53.

5 Zgodbo pripovedujeta Antonio Vandini in Fanzago (z napako pri datiranju). Gl. ELISA GROSSATO, *Tartini e Veracini*, v: *Tartini. Il tempo e le opere*, ur. Andrea Bombi in Maria Nevilla Massaro, Bologna, Il Mulino 1994, str. 199–211; DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit. delo, str. 23–28.

6 GASTONE VIO, *Note biografiche su Girolamo Ascanio Giustinian*, v *Benedetto Marcello, la sua opera e il suo tempo. Atti del convegno internazionale (Venezia, 15-17 dicembre 1986)*, ur. Claudio Madricardo in Franco Rossi, Firenze, Olschki 1988, str. 61–74; 63; DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit. delo, str. 25.

7 Girolamo Ascanio Giustinian, ki mu je pozneje Tartini posvetil *Sonate a violino e violoncello o cimbalo* op. 1, je bil avtor italijanskega prevoda psalmov, ki jih je Benedetto Marcello uglasbil v *Estro poetico-armonico* (1724–1726). DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit., str. 34.

8 Vandinijevo pričevanje je navedeno v DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit., str. 34.

9 DURANTE, *Tartini, Padova, Europa* cit., str. 42, 114. Gl. tudi *Giuseppe Tartini. Pisma in documenti*, ur. Giorgia Malagò, 2 zv., Trst, EUT, 2020, I, str. 342–344 (dok. 187–188).

10 MARCO BIZZARINI, geslo *Alessandro Ignazio Marcello* v *Dizionario Biografico degli italiani*, LXIX, Rim, Istituto dell'Enciclopedia Italiana 2007, dostopno na spletni platformi *Treccani.it* <[11 O glasbi v beneških bolnišnicah gl. PIER GIUSEPPE GILLIO, *L'attività musicale degli ospedali di Venezia nel Settecento. Quadro storico e materiali documentari*, Firenze, Olschki, 2006; *La musica negli ospedali/conservatori veneziani fra Seicento e inizio Ottocento. Atti del Convegno \(Venezia 4-7 aprile 2001\)*, ur. Helen Geyer in Wolfgang Osthoff, Rim,](https://www.treccani.it/enciclopedia/alessandro-ignazio-marcello_(Dizionario-Biografico)/>, zadnji dostop 31. 7. 2024.</p></div><div data-bbox=)

bolnišnicama Ospedale di Santa Maria dei Derelitti, znano kot Ospedaletto, in Ospedale di San Lazzaro dei Mendicanti, kjer je študirala tudi njegova učenka Maddalena Laura Lombardini. Po pričevanju Francesca Caffija iz 19. stoletja je nato poučeval violinistko Antonio Cubli v isti bolnišnici in Giacomino Stromba v bolnišnici Incurabili ter občasno igral v kapeli bazilike sv. Marka.¹² Tartinijevo navzočnost v Benetkah dokazuje tudi pričevanje kneza Friderika Kristjana Saškega, sina Friderika Viljema, ki je Tartinija maja 1740 dvakrat poslušal v palači Foscari in o njem v svojem *journal de voyage* zapisal navdušeno mnenje.¹³ Ponavljajoče se omembe Benetk izhajajo tudi iz Tartinijevega epistolarja, s katerim lahko potrdimo nekatera (načrtovana in dejanska) potovanja Pirančana v to mesto¹⁴ in iz katerega je razvidna tesna povezanost s Serenissimo, v kateri se je Tartini ponašal z več dopisniki in zaupniki, med katerimi je bil tudi njegov nečak Pietro. Zagotovo pa je res, da Tartini ni izkoristil vseh priložnosti, ki jih je ponujal beneški ambient, in je, kot je razkril Charlesu De Brossesu, zavrnil povabilo, da bi pisal opere za beneška gledališča, ker »uvula ni violinski vrat«.¹⁵

Trdno povezavo med kulturnimi krogi mesta in skladateljem potrjujejo številne Tartinijeve skladbe, ki so bile v 18. stoletju po zaslugi lokalnih glasbenikov in pod vplivom aristokratskega zbirateljstva uvožene in prenesene v beneško okolje. Različni viri kažejo tesno povezavo med Tartinijevo glasbo in beneško laguno in takoj po njegovi smrti so leta 1770 v Benetkah natisnili znamenito pismo učenki Maddaleni Lauri Lombardini Sirmen o uporabi loka.¹⁶ Ravno tako je v Benetkah nekaj let pozneje »Giornale encicopedico« 30. aprila 1775 poročal, da je Pietro Tartini predal jedrni del skladb strica Giuseppeja v roke violinista pri sv. Marku in Tartinijevega učenca Antonia Nazzarija ter da je bil posrednik pri prodaji ustanovitelj revije, beneški pisatelj Domenico Caminer.¹⁷ Poleg tega je po poročanju Charlesa Burneyja mogoče, da je bil sklop Tartinijevih skladb po skladateljevi smrti deponiran v Benetkah pri grofu Karlu Ferdinandu Torre Taxisu, njegovemu učencu in

Edizioni di storia e letteratura, 2004; MICHAEL TALBOT, *Sacred Music at the Ospedale della Pietà in Venice in the Time of Handel*, »Händel Jahrbuch«, XLVI, 2000, str. 125–156.

12 Prim. FRANCESCO CAFFI, *Storia della musica sacra nella già Cappella ducale di San Marco in Venezia dal 1318 al 1797*, 2 zv., Venezia, Antonelli 1854–1855, II, str. 70–71; PIER GIUSEPPE GILLIO, *Tre concerti di Giuseppe Tartini per le Virtuose della Pietà*, »Studi musicali«, XXIX, 2000, str. 241–249: 244; DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit., str. 54–55. Obe sta se uveljavili kot učiteljici petja in violine v svojih bolnišnicah.

13 CHIARA CASARIN, *Edizione dei concerti per violino e orchestra in trasmissione manoscritta di Giuseppe Tartini*, doktorska disertacija, Univerza v Benetkah 2024, str. 15–16.

14 Gl. pismo Francescu Algarottiju iz Benetk z dne 18. novembra 1746, cit. v *Giuseppe Tartini. Pisma in documenti*, I, str. 171–172 (pismo št. 55).

15 CHARLES DE BROSSES, *Viaggio in Italia*, izdaja Bruno Schacherl, predgovor Carlo Levi, Rim-Bari, Laterza 1973, str. 520.

16 Pismo je bilo leta 1770 natisnjeno v reviji Europa letteraria in pozneje ponovno objavljeno zunaj Benetk. Gl. GIOVANNI POLIN, *Tartini dopo Tartini. Una ricognizione sull'immagine del »Maestro delle Nazioni« fra Sette e Ottocento*, v: *La musica strumentale nel Veneto fra Settecento e Ottocento*, ur. Lucia Boscolo in Sergio Durante (»Rassegna Veneta di Studi Musicali«, XIII-XIV) Padova, CLEUP, 2000, str. 455–478: 458.

17 POLIN, *Tartini po Tartiniju* cit., str. 463–464.

mecenu.¹⁸ Poleg prijateljev, tesnih sodelavcev in učencev Pirančana je bil torej posrednik za pridobitev njegovih del v beneškem okolju morda Tartinijev mecen Giuseppe Ximenes d'Aragona (1717–1784), cesarski veleposlanik Frančiška I. Lotarinškega in Marije Terezije Habsburške, ljubitelj in pobudnik »čudovitih akademij« med Padovo in Benetkami v 60. letih 17. stoletja.¹⁹ Ximenesova zbirka, ki je vključevala več Tartinijevih del (vključno z nekaterimi sonatami za tri in štiri inštrumente), je bila morda delno deponirana v Benetkah, preden se je razpršila, kar kaže na nadaljnje poti njihovega prenosa v letih neposredno po skladateljevi smrti.²⁰

Čeprav nam sedanje poznavanje fondov beneških knjižnic ne omogoča, da bi ugotovili, ali so bili tartinijanski viri pridobljeni v okviru splošnega beneškega zbirateljstva, je zelo verjetno, da so nekatera v laguni ohranjena dela postala del tega kroga, ki so ga ustvarjale tako stare plemiške družine, na primer Vendramin in Contarini, kot tudi družine, ki so postale plemiške po kandijski vojni, na primer Grimani in Pisani Moretta.²¹ Upoštevati je treba tudi, da so se nekatere od teh družin, na primer Contarini, ponašale s »celinskimi« rezidencami blizu Padove, kar jim je morda olajšalo pridobivanje glasbe Tartinija in Tartinijevega kroga. Le nekaj zbirk, na primer Giustinianovo zbirko konservatorija »B. Marcello«, je dejansko mogoče neposredno povezati s postopki pridobivanja sočasno s Tartinijevo smrtjo ali kmalu po njej, medtem ko za druga jedra virov iz 18. stoletja, na primer za zbirko Carminati muzeja Museo Correr (zdaj v I-Vc) ali Bianchinijevo zbirko pri fundaciji »Levi«, primanjkuje informacij o fazah pred njihovo pridobitvijo v 19. in 20. stoletju ter poznejšim prenosom v beneške knjižnice.

Upoštevani viri kažejo na splošno produkcijo, ki jo je mogoče povezati z deželami Beneške republike, vendar ne nujno z laguno. Pravzaprav je mogoče domnevati, da so nekatera izmed del nastala v Padovi ali drugih središčih, medtem ko so številne primerke

18 CHARLES BURNEY, *The Present State of Music in France and Italy*, London, Becket, 1771, cit. v: MARGHERITA CANALE, *I concerti solistici di Giuseppe Tartini. Testimoni, tradizione e catalogo tematico*, doktorska disertacija, 2 zv., Univerza v Padovi 2010, I, str. 2–3.

19 GIUSEPPE GENNARI, *Notizie giornaliere di quanto avvenne specialmente in Padova dall'anno 1739 all'anno 1800*, ur-Loredana Olivato, 2 zv., Fossalta di Piave, Rebellato 1982-1984, I, str. 343. O Ximenesu in padovanskih akademijah gl. PAOLO CATTELAN, *La musica dell'«omnigena religio». Accademie musicali a Padova nel secondo Settecento*, »Acta musicologica« LIX, 1987, str. 152–186; ID., *L'«Accademia» nei dintorni del Santo (1768–1785)*, v: *Storia della musica al Santo di Padova*, ur. Sergio Durante in Pierluigi Petrobelli, Vicenza, Pozza 1991, str. 223–264; ID., *Mozart. Un mese a Venezia*, Benetke, Marsilio 2000, na več mestih.

20 O razpršenosti Tartinijeve glasbe po skladateljevi smrti prim. GUIDO VIVERIT, *Catalogo ragionato dei libri-parte tartiniani presso l'Archivio musicale della Veneranda Arca del Santo*, disertacija, Univerza v Padovi 2008.

21 ALESSANDRA BERNARDI, *Il mecenatismo musicale a Venezia nel primo Settecento*, v: *Intorno a Locatelli. Studi in occasione del tricentenario della nascita di Pietro Antonio Locatelli (1695–1764)*, ur. Albert Dunning, 2 zv., Lucca, LIM 1995, I, str. 1–128. O raznolikosti naslovov beneškega zbirateljstva osemnajstega stoletja gl. *Collezionisti e collezioni di antichità e di numismatica a Venezia nel Settecento, Atti del convegno (6-7 dicembre 2019)*, ur. Andrea Gariboldi, Trst, EUT 2022. Zbirateljstvo osemnajstega stoletja ima svoje korenine v prejšnjem stoletju, v katerem je prišlo do premika od »nostalgičnega konservativizma« k odprtosti za nove umetniške izkušnje, ki jo je podpiralo »plemstvo iz Kandijek«. STEFANIA MASON, *Per il collezionismo a Venezia nel Seicento: conservatorismo nostalgico e aperture al contemporaneo*, v: *Geografia del collezionismo: Italia e Francia tra il XVI e il XVII secolo. Zbornik študijskih dni, posvečenih Giulianu Brigantiju (Rim, 19.-21. september 1996)*, Rim, École Française de Rome 2001, str. 225–237.

Tartinijevih skladb, nastalih na območju Benečije, že v 18. stoletju pridobili zbiratelji in evropske institucije, danes pa so shranjeni v različnih knjižnicah po svetu, med drugim v pariški Bibliothèque Nationale, Mecklenburgische Landesbibliothek v Schwerinu in Musik-och teaterbiblioteket v Stockholmu.

Nobeden od rokopisnih Tartinijevih glasbenih virov, ki so danes ohranjeni v Benetkah, ni avtohton ali ga ni mogoče neposredno povezati s tako imenovanim »Tartinijevim krogom«, se pravi krogom kolegov in študentov, ki so prepisovali Tartinijevo glasbo z njegovih lastnoročnih rokopisov, avtorsko potrjenih zapisov ali pod avtorjevim nadzorom. Številni rokopisni glasbeni viri ponujajo paratekstualne namige, v prepisih pa so prisotne variante, alternativne različice in primere t. i. *pasticci*, sestavljenih premetank. Datirani so vse od prvih desetletij 18. stoletja do naslednjega stoletja, pregled podpornih kodikološko-materialnih vsebin pa razkriva precejšnjo raznolikost.

Najpomembnejši del Tartinijevih skladb, ki so danes shranjene v beneških zbirkah, je v knjižnici konservatorija »Benedetto Marcello«. V tej zbirki je 37 bibliografskih enot, ki obsegajo več kot 100 virov s približno 80 Tartinijevimi skladbami: sonatami in koncerti za violino, sonatami za tri inštrumente, simfonijami za štiri inštrumente, sakralnimi skladbami za vokal, tiskanimi teoretičnimi spisi in izvodom spisa *Regole per ben suonare il violino*. Zaradi širine in raznolikosti vsebovanega repertoarja je zbirka ena najpomembnejših zbirk Tartinijeve glasbe na svetu tako z vidika tradicije kot recepcije glasbe slovitega Pirančana. Danes so v knjižnici shranjeni različni glasbeni fondi in zbirke libretov z zelo raznoliko zgodovino, značilnostmi in vsebino, ki so bile v ustanovo Liceo-Società Musicale prinesene v več fazah od ustanovitve leta 1876 dalje.²² Med najpomembnejšimi zbirkami za pričujočo raziskavo je zbirka Correr, ki je bila do leta 1940 shranjena v istoimenskem mestnem muzeju in pravzaprav združuje več zbirk, vključno z zelo dragocenim naborom glasbenih knjig, ki so pripadale zavodu Pietà.²³ V tej zbirki so parti koncertov za violino iz osemnajstega stoletja, pa tudi nekaj izvodov violinskih sonat in komplet partov za tri Tartinijeve simfonije za štiri inštrumente. Te je mogoče najti v bibliografskih zbirkah, ki sta jih leta 1886 podarila brata Costantino in Alessandro Carminati. Med koncerti, ki jih je zagotovo mogoče pripisati glasbeni dejavnosti zavoda Pietà v letih, ko so tam delovali Antonio Vivaldi, Giovanni Porta, Nicola Porpora, Gaetano Latilla in Andrea Bernasconi, so parti petih Tartinijevih koncertov za violino, posvečenih trem krepostnim varovankam zavoda Pietà: Anni Marii, Chiari in Luisi.²⁴ Solistični part koncerta GT. 1.g1 je del znamenitega »zvezka Anne Marie« (ovojnica 55.1, cc. 22v-25r), ki je pripadal eni najbolj nadarjenih mojstric te bolnišnice. Zvezek z

22 O zgodovini konservatorija gl. *Il Conservatorio di Musica »Benedetto Marcello« di Venezia (1876-1976). Stoletnica ustanovitve*, ur. Pietro Verardo, Benetke, Conservatorio »Benedetto Marcello« 1977.

23 Od tega fonda je trenutno na voljo le interni katalog, ki ga je ur. knjižničarka Chiara Pancino, in sicer v I-Vc. O zgodovini tega fonda gl. CHIARA PANCINO, *Il fondo musicale Correr nella Biblioteca del Conservatorio di Venezia: un progetto di riordino v: Da Napoli a Napoli: Musica e musicologia senza confini. Atti del Convegno internazionale della IAML (Napoli 20-25 luglio 2008)*, ur. Mauro Amato, Cesare Corsi, Tiziana Grande, Lucca, LIM 2012, str. 211-219.

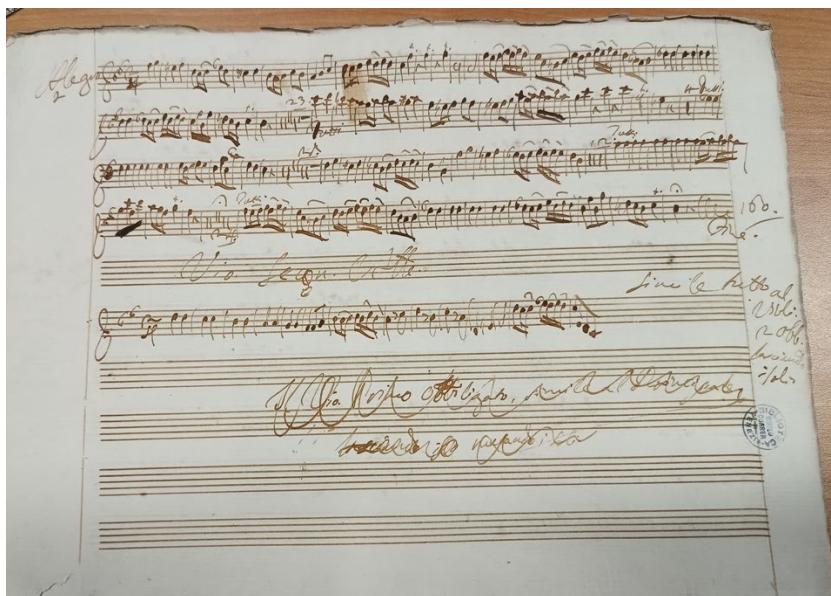
24 Gl. GILLIO, *Tre concerti di Giuseppe Tartini* cit.; CANALE, *I concerti solistici* cit., str. 41-43.

usnjenim ovitkom, na katerem je z zlatom natisnjeno virtuozičino ime, vsebuje več njej posvečenih koncertov, od katerih so nekateri pripisani Vivaldiju, Mauru D'Alayu in Francescu Brusi.²⁵ Nekateri izvodi Tartinijevih koncertov, namenjeni izvajanju varovank,²⁶ predstavljajo nekatere predelane stavke v primerjavi z drugimi znanimi zapisi in so zato še posebej dragoceni za proučevanje njihove geneze in tradicije. V Correrjevi zbirki je tudi več kopij šestih Tartinijevih violinskih sonat iz 18. stoletja (ovojnica 71, št. 4–5 in 8–10), od katerih je nekatere napisal isti prepisovalec na isti papir (gl. zlasti kopiji sonat GT 2.D13 in G18). Med sonatami, za katere je že znano, da jih je napisal Tartini, je tudi sonata *pasticcio* (ovojnica 71.8), sestavljena iz štirih delov: Andante cantabile Brainard *deest*, ki sledi drugemu delu Violinskega koncerta GT 1.D17; Menuet iz sonate GT 2.A1 (III); Andante cantabile iz sonate GT 2.A10 (II) in Presto iz sonate GT 2.A11 (III). *Pasticcio* bi lahko bil delo avtorja ali izvajalca, vsekakor pa pomeni, da so omenjene tri sonate – ki jih v drugih tu upoštevanih virih ni – izrazito nestabilne: sonata GT 2.A1 v I-Pca predstavlja dva osrednja stavka, ki sta v razpoložljivih gradivih različno razporejena (prim. lastnoročni rokopis v I-Pca D.VI.1888/a; D-B Mus. ms. lastnoročni zapis Tartini, G. 2), medtem ko sta sonati GT 2.A10 in A11 v nekaterih virih podani kot ena sama sonata s petimi ali šestimi stavki (prim. kopiji iz 18. stoletja v US-BEm It. MS 778 in US-Wc M219.T2 B3).

Zanimiv je tudi primer violinskega koncerta Bb13, pripisan Pirančanu, o katerem je edini danes znani vir shranjen v konservatoriju »B. Marcello«. V ovojnici 71.6 so trije snopiči (dva s po dvema listoma in en samostojen list), v katerih je prepisanih sedem instrumentalnih partov (vključena sta tudi parta za 1. in 2. violino). Način, na katerega so parti zapisani, ne omogoča njihove uporabe za izvedbo, medtem ko prisotne indikacije kažejo, da ta rokopis – na hitro izdelan iz drugega vira, ki ni več na voljo – priča o pripravljalni fazi izdelave partiture ali ločenih partov za izvedbo.

²⁵ O tem pomembnem zvezku gl. MICHAEL TALBOT, *Anna Maria's partbook*, v: *La musica negli ospedali/conservatori veneziani* cit., str. 23–79. Učenjak predlaga datum 1723. Drugi izvod koncerta GT. 1.g1 je na str. 46 označen z B. 116, št. 667, kar je verjetno posledica zamenjave s koncertom A13, vsebovanim v B. 116. 118.1 (stara kolokacija 667). Gl. tudi GIUSEPPE TARTINI, *Sei concerti Opera prima, libro primo*, ur. Sofia Teresa Bisi, Kassel, Bärenreiter 2024 (»Giuseppe Tartini: Edizione nazionale delle opere musicali«, V/1,1), str. X–XIII, 137 (Koncert g1 je na str. 1–21 urejen po izdaji Le Cène).

²⁶ Relativno pogosto se pojavljajo popravki, izbrisi, včasih so deli prelepljeni, včasih sešiti ali na zlepljenih papirjih.

Slika 1: Koncert za violino GT 1. Bb13: Allegro (parta za I. violino in spremljevalno II. violino)
Benetke, Knjižnica Konservatorija »B Marcello«, Zbirka Correr, Ovojnica 71.6, snopič 3, c. 1v

Tri skupine snopičev-partov Tartinijevih simfonij D2, A1 in G1 je mogoče najti v zbirki Carminati.²⁷ Potrjujejo široko razširjenost tega repertoarja,²⁸ ki se je v Benetkah morda izvajal ne le na akademskem področju, temveč tudi v okviru dejavnosti bolnišnic, kar dokazujejo simfonije različnih skladateljev, potrjene v rokopisih s Tartinijevimi koncerti, posvečenimi varovankam zavoda Pietà.²⁹

Glasbena zbirka družine Giustinian (veja Recanati, znana kot »delle Zatterek«), ki je bila konservatoriju podarjena leta 1949, vsebuje tudi instrumentalno glasbo Pirančana in nabor sakralnih skladb.³⁰ Zbirko je delno zbral kapelnik Paolo Pera, ki je zagotovo poznal Tartinijevo glasbo in je morda spodbudil nakup njegovih skladb.³¹ Tudi v tem primeru je sedem violinskih sonat na enakem papirju, prepisovalci pa se pojavljajo večkrat.³² Za datiranje teh virov je v rokopisu Giust. B. 47, št. 11 zelo zanimiva prisotnost majhnega Tartinijevega portreta s peresom. Ta se ujema z Rotovim portretom, ki ga je leta 1761 vrezal

²⁷ Gl. rokopisni inventar Giovannija Salviolija iz 19. stoletja, katerega digitalno kopijo hrani konservatorij.

²⁸ Gl. FEDERICO LANZELLOTTI, *The sonatas in four parts by Giuseppe Tartini: new perspectives*, v: *Giuseppe Tartini: fundamental questions*, ur. Gabriele Taschetti, Berlin, Peter Lang 2022, str. 279–305.

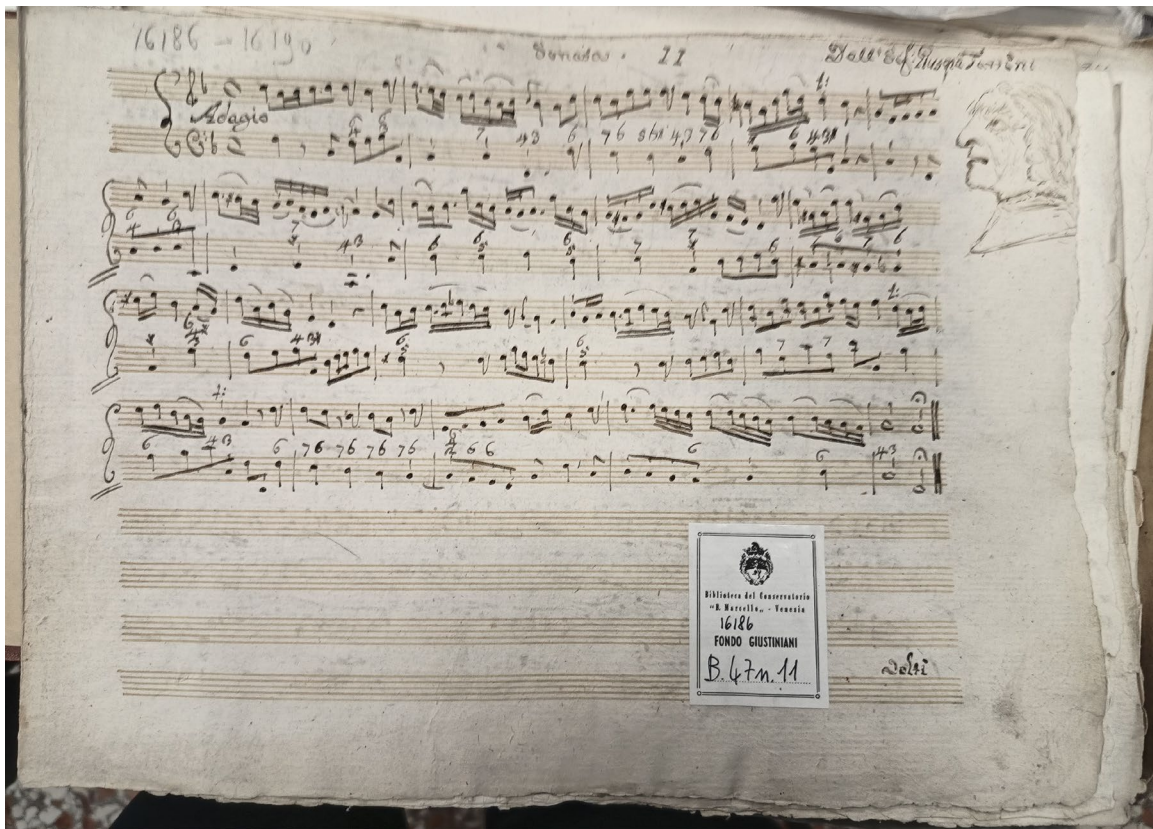
²⁹ O pridobivanju simfonij v bolnišnicah gl. GILLIO, *L'attività musicale* cit., str. 261–263.

³⁰ O Giustinianovem skladu gl. MARIA GIOVANNA MIGGIANI, *Il fondo Giustiniani del Conservatorio 'Benedetto Marcello' di Venezia*, Firenze, Olschki 1990.

³¹ Njegove [*Regole di Armonia*] v I-Vc Giust. B. 57, št. 65 vključujejo izvlečke iz *Trattato di musica* (Padova, 1754) in iz Tartinijeve disertacije *De' principi dell'armonia musicale* (ibid., 1767). Miggiani opozarja tudi, da so v nekaterih Perovih večglasnih vokalnih skladbah uporabljena ista italijanska besedila, ki jih je uglasbil že Tartini. Gl. MIGGIANI, *Il fondo Giustiniani* cit., str. XIX.

³² Isti prepisovalec je napisal sonati GT 2.F9 in A14, drugi pa sonate GT 2.g10, D12 in A15.

Carlo Calcinoto in podpira datacijo: če je bil portret dodan sočasno z izdelavo vira, je ta nastal ne prej kot v šestdesetih letih 17. stoletja.

Slika 2: Violinska sonata GT 2.F9
Benetke, knjižnica konservatorija »B Marcello«, rokopis Giust. B. 47, št. 11, c. 1r

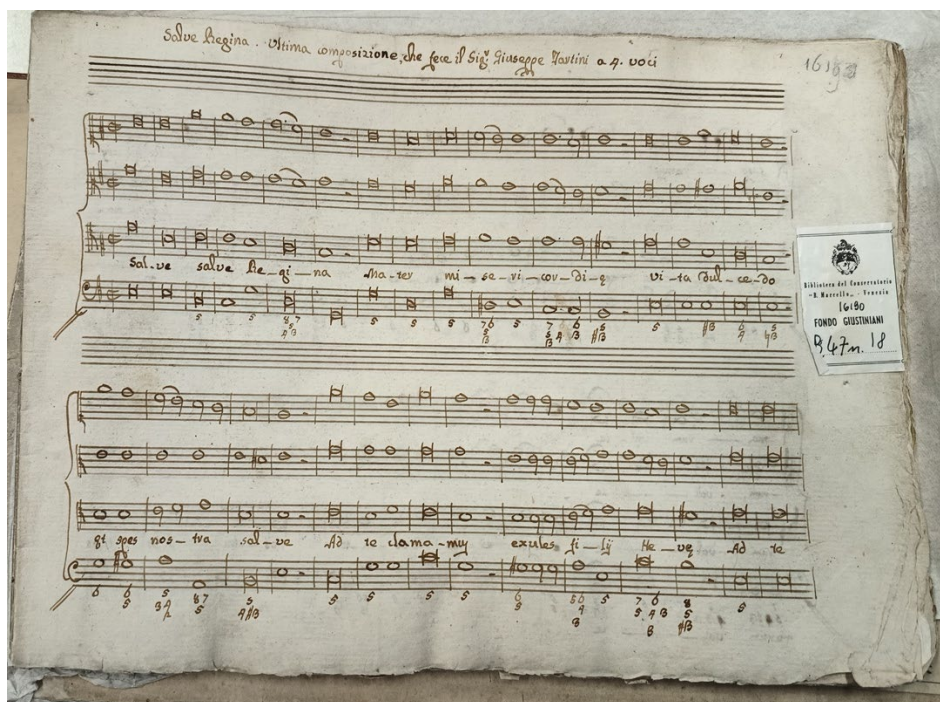
Domnevamo lahko, da so tudi drugi viri tartinijanskih sonat iz poznega 18. stoletja in da izvodi tistih, ki jih je Le Cène objavil že leta 1734 (Giust. B. 47, št. 11–13 in 17), izhajajo neposredno iz tiskane izdaje.³³ V zbirki Giustinian je tudi izvod prve izdaje Tartinijeve *Arte dell'Arco* (Neapelj, [1788]) GT 2.F11,³⁴ iz katere se je ohranil le rokopisni izvod violinskega parta, ohranjen pod oznako Giust. B. 47, n. 20.

V zbirki sta bila zanimiva tudi gradivo Koncerta za violino GT 1.g2, v katerem sta homogena zbirka petih ločenih partov, in drugi snopič s partom za violino solo, v katerem so zapisani prvi takti ornamentirane različice 2. stavka. Med najdragocenejšimi viri v tej zbirki je rokopis Giust. B. 47, št. 18, v katerem je 15 sakralnih skladb za vokal (osem *Miserere*, dve *Tantum ergo*, dve *Stabat mater*, dve *Salve Regina* in *Žalostinka preroka Jeremije*), med njimi nekaj

³³ Gl. POLIN, *Tartini dopo Tartini* cit., str. 472. JUAN MARIANO PORTA, *L'Op. I di Giuseppe Tartini, contributo per un'edizione critica*, diplomsko delo, Univerza v Padovi 2017, str. 48–49.

³⁴ Gl. nedavno objavljeno kritično izdajo: GIUSEPPE TARTINI, *L'arte dell'arco*, ur. Matteo Cossu, Kassel, Bärenreiter 2022 (»Giuseppe Tartini: Edizione nazionale delle opere musicali«, VI/1).

edinstvenih, ki jim sledi izvod *Miserere* Gregoria Allegrija.³⁵ Čeprav je Tartinijevo avtorstvo navedeno le v glavi rokopisa, se zdi, da ga potrjujejo tudi drugi viri, ki vključujejo nekatere od teh skladb, in zgodovinski katalog zbirke, ki je skupaj z rokopisom prispela na konservatorij.³⁶ Skladba *Salve regina* za štiri instrumente, s katero se začne zbirka, v celoti zapisana z isto roko, ki prihaja iz beneškega vira v obdobju po njegovi smrti leta 1770, nam omogoča sklepanje, da lahko to delo (prisotno že v I-Pca D.VII.1937) časovno umestimo v Tartinijevo zadnjo skladateljsko fazo.

Slika 3: *Salve regina* za štiri instrumente GT 6.3.e1
Benetke, knjižnica konservatorija »B Marcello«, rokopis Giust. B. 47, št. 18, c. 1r

Med petnajstimi najdenimi sakralnimi skladbami je zelo dragocena tudi partitura *Miserere* GT 6.2.g3, ki je bila doslej v I-Pca D.VII.1939 na voljo le brez parta za 1. sopran.

Približno polovica Tartinijevih del, ki so danes shranjene v Benetkah, je v obsežni sklad, ki so ga med 19. in 20. stoletjem ustanovili člani in profesorji takratnega Liceo e Società musicale »B. Marcello«, prispela zaradi številnih donatorjev, večinoma iz beneškega meščanstva in aristokracije.³⁷ Skladbe v tem fondu so navadno označene z »LSM« ali »LCM«, nekatere bibliografske enote pa so še vedno v fazi katalogizacije in so zato opremljene le z inventarno številko. Med zbirkami, ki so del fonda, je tudi zbirka družine Pascolato,

³⁵ Tartinijeva *Miserere* je bila izvedena v Sikstinski kapeli na veliko sredo leta 1768 za papeža Klemen XIII Rezzonica, ki je bil prej škof v Padovi. DURANTE, *Tartini, Padova, L'Europa* cit., str. 53–54.

³⁶ Zahvaljujem se Paolu Da Colu, ki me je opozoril na ta katalog, in za njegove dragocene predloge.

³⁷ O tem skladu gl. *Liceo-Società musicale Benedetto Marcello (1877-1895). Catalogo dei manoscritti (prima serie)*, ur. Gigliola Bianchini in Gianni Bosticco, Firenze, Olschki 1990.

pridobljena leta 1906, ki ponuja vpogled v beneško sakralno glasbo 19. stoletja. V njem je zbrano tudi tisto, kar je bilo v lasti zavoda Sovvegno ali bratovščine Confraternita di Santa Cecilia, ki je bila ustanovljena ob koncu 17. stoletja in je delovala do začetka 19. stoletja (od leta 1837 Società Filarmonica (Filharmonična družba)).³⁸ V Pascolatovem fondu je kopija Tartinijevega *Stabat Mater* GT 6.4.F1, dopolnjena z nekaj verzi, verjetno poznejšimi, ki jih v drugih gradivih ni.³⁹ V drobni mapi je partitura z osmimi parti, ki so jih napisale druge roke, a se med njimi pojavlja pisava, enaka tisti v partu za violino solo v rokopisu Giust. B. 47, št. 21 (ki je napisan tudi na enakem tipu papirja).

Nekatere izmed več kot 50 violinskih skladb v zbirki konservatorija so podarili člani Agostino Gambara, Cesare Trombini in klerik Francesco Maria Panciera. Slednjemu je pripadal rokopisni izvod *Sonate za violino in violončelo ali čembalo* op. 1 (Le Cène) iz 19. stoletja, shranjen pod številko LSM 101/4, medtem ko je celoten zapis partov istega dela podaril Gambara (LSM 101/2).⁴⁰ Nadalje so rokopisi LCM 101/5, 101/6 in 101/8 zapisani z isto pisavo na enotnem papirju in jih je mogoče datirati v 19. stoletje. To so za notne zbirke Tartinijeve glasbe, ki so nastale na podlagi rokopisnih kopij, prisotnih v Padovi ali v drugem središču sedimentacije njegove produkcije. Iz inventarnih števil je razvidno, da sta prva dva postala del zbirke konservatorija v šolskem letu 1923–1924, medtem ko je rokopis 101/8 evidentiran med tistimi, ki jih je podarila družina Trombini, v kateri je bil padovanski violinist Cesare (1835–1898), ki si je ustvaril izjemno mednarodno kariero in je bil ustanovni član glasbenega liceja Liceo Musicale.⁴¹ V zbirki Trombinijevih je še en rokopisni izvod *Arte dell'arco*, ki ga je, kot je navedeno v opombi na koncu skladbe, prepisal »bratranec Nestor«.⁴² Ta dragoceni vir je skupaj z izvodi sonat op. 1, ki sta jih imela Gambara in Panciera, dodatna potrditev zanimanja za Tartinijevo glasbo, ki so ga gojili amaterji in poznavalci v devetnajstem stoletju. V Trombinijevi zbirki je tudi šest pomembnih izvodov violinskih sonat iz 18. stoletja: GT 2.G14, GT 2.Bb13, F3, A12, Bb3, G10 (LCM 101/9), od katerih je eden tu shranjen kot *unicum*. Nazadnje so tu še štirje koncerti za violino v partih (GT 1.D17, C1, E8, D16), zgubljenih v sveženj, ki nosijo oznako LSM 101/3 in imajo podobne materialne znake in pisave.⁴³ Zapisa koncertov D.16 in D.17 sta edina, ki potrjujeta oba glavna stavka,

³⁸ Gl. *Il fondo Pascolato del Conservatorio 'Benedetto Marcello': catalogo dei manoscritti (prima serie)*, ur. Gigliola Bianchini in Caterina Manfredi, Firenze, Olschki 1990.

³⁹ Te informacije mi je posredoval Paolo Da Col, ki se mu iskreno zahvaljujem. Gl. *prav tam*, str. 296–297.

⁴⁰ O sonatah iz te antologije, ki jih najdemo v številnih tu obravnavanih beneških virih in nekaterih rokopisih, v katerih so vsebovane, prim. PORTA, *L'Op. I di Giuseppe Tartini* cit., str. 48–49.

⁴¹ Trije rokopisi vsebujejo skupaj 16 violinskih sonat (LCM 101/5 in 8) in sedem sonat za tri inštrumente (LCM 101/6). O slednjem, ki najverjetneje prihaja iz rokopisa I-Pca, D VII 1907, in sonatah za tri inštrumente v njem, gl. JUAN MARIANO PORTA, *Le sonate a tre di Giuseppe Tartini: storia, stile, trasmissione dei testi*, doktorska disertacija, Univerza v Benetkah 2022, str. 47, 143–145, 266–268.

⁴² Ni mogoče izključiti identifikacije z violinistom Nestorjem Fabbianijem, ki je med letoma 1869 in 1871 deloval v baziliki sv. Antona in s katerim je bil Trombini zagotovo v stiku.

⁴³ V primeru koncerta GT. D16 se glavni stavek v molu pojavlja le v zbirki Sbetti-Stecchini, danes v US-BEm, ki je bila zelo blizu Tartinijevega kroga. V primeru koncerta D17 pa se nihanje zapisa kaže v zamenjavi glavnih stavkov v drugih izvodih z glavnim stavkom koncerta GT. 1.D5.

medtem ko je v koncert GT 1.C1 vključen enak glavni stavek kot v lastnoročnem rokopisu. Te podrobnosti kažejo na pomembnost nekaterih gradiv v zgodovinskem fondu konservatorija »B. Marcello«, ki so jih znanstveniki doslej malo raziskovali, ter nakazujejo, da nekatera od njih prihajajo iz Padove ali so kopije padovanskih virov, ki so bili blizu skladatelju ali njegovemu krogu.

V glasbeni zbirki uglednega kalabrijskega muzikologa Fausta Torrefrance, ki jo je leta 1973 pridobil beneški konservatorij, pa so shranjeni parti – morda padovanskega izvora – sonate 3-GT 4.d2 (potrjena tudi v F-Pn in I-Pca),⁴⁴ pa tudi izvod *Trattato d'armonia* in eden od odgovorov *Risposte alla critica del di suo trattato Giuseppeja Tartinija* (Benetke, 1767).

Nazadnje, eden od petih rokopisnih izvodov *Regole per arrivare a saper ben suonare il violino*, ki ga je izdelal njegov učenec Giovanni Francesco Nicolai, je del zgodovinskega fonda konservatorija. Gre za neprecenljivo gradivo o Tartinijevi didaktični praksi in violinski igri, ki vključuje del, ki ga ni v drugih znanih virih.⁴⁵ Drugi rokopisni izvod tega pomembnega Tartinijevega didaktičnega dela je trenutno v Benetkah in je pod oznako CFC.9 v lasti knjižnice Gianni Milner Fundacije »Ugo in Olga Levi«.⁴⁶ Na isti lokaciji so tudi trije kompleti partov treh simfonij, ki so potrjene v Carminatijevem fondu konservatorija. So del zbirke simfonij Guida Bianchinija, ki jo sestavljajo dela različnih skladateljev, med njimi Antonia Brioschija, Giovannija Battiste Sammartinija, Ferdinanda Galimbertija, Micheleja Stratica in drugih Tartinijevih učencev ter skladateljev iz Tartinijevega kroga. Zbirka je bila med obema vojnama kupljena pri nekem *strassariolu*, t.j. starinarju, zunaj Benetk ter leta 1965 podarjena fondu.⁴⁷ Ta zbirka ne zagotavlja le konteksta za tradicijo Tartinijevih simfonij in jih uvršča v tradicijo 18. stoletja na beneškem območju, temveč ponuja tudi podatke o njihovi izvajalski praksi: priča o tem, da so jih izvajali v orkestralni obliki, včasih okrepljeni z dvema partoma za rogove, ki sta tu ohranjena za Simfonijo GT. 5.G1. Tartinijevim raziskovalcem je tako dobro znana rokopisna partitura *Concertoni* za štiri inštrumente »za akademijo«, ki jih je Giulio Meneghini, eden od Tartinijevih najbližjih učencev, sestavil iz šestih sonat iz op. 1 Le Cène (GT 2.A14, F9, C11, G17, e6, D12).⁴⁸

Tudi število tartinijanskih virov, ki jih hrani Biblioteca Marciana, se zdi omejeno. Drugemu izvodu *Stabat Mater* GT 6.4.F1, ki se je med Tartinijevimi sakralnimi skladbami najpogosteje pojavlja v rokopisnem izročilu, se pridružuje zanimiv rokopis sonat za violino, ki je bil del Contarinijeve zbirke. Med sonatami, ki se sicer večkrat pojavijo v lastnoročnih rokopisih ali rokopisih Tartinijevega kroga in v tiskanih izdajah iz štiridesetih let 20. stoletja

⁴⁴ O tem rokopisu gl. PORTA, *Le sonate a tre* cit., str. 45, 136–138, 263.

⁴⁵ O tej metodi gl. nedavno KONRAD TAVELLA, »Scuola del buon gusto per suonar il violino«: una fonte inedita nella trattatistica tartiniana, v: *Regole per ben suonare e cantare. Diminuzioni e mensuralismo tra XVI e XIX secolo*, ur. Giovanni Acciai, Enrico Gatti in Konrad Tavella (»Quaderni del Conservatorio »Giuseppe Verdi« di Milano« IV), Pisa, ETS 2015, str. 189–227.

⁴⁶ Ostali trije izvodi so shranjeni v US-Bem, Ms It 987, I-VIc, Canneti XA. 1841 B/14 in I-MOI G.A. 595bis.

⁴⁷ FRANCO ROSSI, *La Fondazione Levi di Venezia. Catalogo del fondo musicale*, Benetke, Fondazione Levi 1986, str. XVI, 385–386.

⁴⁸ MARGHERITA CANALE, *Il linguaggio della sonata a quattro nella cerchia tartiniana in Tartini. Il tempo e le opere* cit., str. 97–131; gl. tudi tukaj objavljeni prispevek Agnese Pavanello.

(Le Cène op. 2, Cleton op. 2 ter Le Clerc op. 1, 6 in 7), je drugi primer *pasticcia*, ki je v katalogu Tartinijevih del zapisan kot GT 2.G16. Umeščen je na konec zvezka in vključuje drugi stavek sonate GT 2.G01, ki je bil posredovan kot lastnoročni rokopis v obliki samostojnega stavka v D-B Mus.ms.autogr. Tartini, G. 2, sledi drugi stavek sonate GT 2.A10 in finale, ki povzema četrti stavek sonate GT 2.D3, oba transponirana. V knjižnici Biblioteca Marciana je shranjen tudi izvod *Sonate za violino in bas* op. 2, ki jo je leta 1745 izdal Cleton (zbirka MUSIC 722) in je vezana v barvanem usnju z zlatotiskom. Ta dragoceni zvezek izhaja iz glasbene knjižnice Benečana Pietra Canala (1807-1883), prefinjenega zbiratelja aristokratskega porekla in profesorja latinske literature na Univerzi v Padovi.⁴⁹

Naslednja preglednica povzema pregled 135 Tartinijevih skladb, ki so jih našli v beneških knjižnicah:

	Violinski koncerti	Skladbe za violino in b. c.	Sonate za tri inštrumente	Simfonije	Sakralne vokalne skladbe	Učna dela
Knjižnica Marciana		13			1	
Knjižnica »Milner« Fundacija »Levi«		6 (<i>v concertone predelal G. Meneghini</i>)		3		1
Konservatorij 'B. Marcello': zbirka Correr	10	6		3		
Konservatorij 'B. Marcello': zbirka Giustinian	1	9			15	
Konservatorij 'B. Marcello': zbirka Società e Liceo musicale	6	51	7		1	1
Konservatorij 'B. Marcello': zbirka Torre Franca			1			

V nadaljevanju je naveden DODATEK, v katerem je 90 identificiranih skladb, razvrščenih po zvrsteh (koncerti, violinske sonate, sonate za tri inštrumente, simfonije, sakralne vokalne skladbe) v skladu z novim katalogom Tartinijevih del.⁵⁰ Namen tega popisa je ponuditi celosten pregled in nov pogled na Tartinijeve glasbene vire, ki jih hranijo beneške knjižnice, kar je izhodišče za prihodnje raziskave skladateljevega ustvarjanja, njegove sreče in tradicije,

⁴⁹ SEBASTIANO TIMPANARO, geslo »Pietro Canal« v *Dizionario biografico degli italiani*, XVII, 1974, dostopno na spletni strani *Treccani.it* na <[https://www.treccani.it/enciclopedia/pietro-canal_\(Dizionario-Biografico\)/>](https://www.treccani.it/enciclopedia/pietro-canal_(Dizionario-Biografico)/>) (zadnji dostop 31. julij 2024). O Canalovi glasbeni zbirki, katere tiskani katalog je bil objavljen takoj po profesorjevi smrti, gl. LUIGI FERRARI, *La collezione musicale Canal alla Marciana di Venezia*, »Rivista della città di Venezia«, VII, 1928, str. 445–452; ID, *La collezione musicale Canal alla Marciana di Venezia*, »Accademie e Biblioteche d'Italia«, I/5-6, 1928, str. 140–143.

⁵⁰ Dostopno na spletni strani: <<http://catalog.discovertartini.eu/dcm/gt/navigation.xq>> (zadnji dostop 31.7.2024).

ki bodo – nedvomno – razkrile nadaljnje poglede na zapleteno razmerje med Tartinijem in Serenissimo.

DODATEK

N.	SKLADBE	VIRI	OPOMBE
1	Violinski koncert GT 1.A12 (D 99)*	I-Vc Correr, Ovojnica 49.4, cc. 43r-45v	»Koncert za Louiso«. Snopič-part za 2. violino iz zavoda Pietà.
2	Violinski koncert GT 1.A13 (D 100)	I-Vc Correr, Ovojnica 118.1, cc. 4v-6v	»Koncert za Anno Mario«. Snopič-part za 1. violino (manjka del prvega stavka, drugi stavek je spremenjen) iz zavoda Pietà.
	Violinski koncert GT 1.A13 (D 100)	I-Vc Correr, Ovojnica 113.4, cc. 63v-64v	»Koncert za Anno Mario«. Snopič-part za 2. violino (spremenjen drugi stavek; Grave tacet) iz zavoda Pietà.
	Violinski koncert GT 1.A13 (D 100)	I-Vc Correr, Ovojnica 54.2, 29v-30r	»Koncert za Anno Marijo« Snopič-part za bas (spremenjen drugi stavek; Grave tacet) iz zavoda Pietà.
3	Violinski koncert GT 1.Bb13 (Dounias <i>deest</i>)	I-Vc Correr, Ovojnica 71.6	Priprava na prepis partov. Edini znani zapis.
4	Violinski koncert GT 1.C1 (D 1)	I-Vc LSM 101/3 (št. 2)	Pet snopičev-partov. Objavljen tudi v Witvogelovi izdaji [1736]. Za razliko od tiska in zapisa v D-Dl vsebuje 2. stavek v lastnoročnem rokopisu v I-Pca.
5	Violinski koncert GT 1.C7 (D 7)	I-Vc Correr, Ovojnica 49.4, 16r-19v	»Koncert za gospo Chiaro«. Snopič-part za 2. violino iz zavoda Pietà.
	Violinski koncert GT 1.C7 (D 7)	I-Vc Correr, Ovojnica 53.2, cc. 1r-4r	»Koncert za gospo Chiaro«. Snopič-part za 2. violino iz zavoda Pietà.
6	Violinski koncert GT 1.D16 (D 30)	I-Vc LSM 101/3 (št. 4)	Pet snopičev-partov. Je edini zapis, v katerem sta oba glavna stavka (izključno v dosedanjem partu za 1. violino solo).
7	Violinski koncert GT 1.D17 (D 31)	I-Vc LSM 101/3 (št. 1)	Pet snopičev-partov. Je edini zapis, v katerem sta oba glavna stavka.
8	Violinski koncert GT 1.E8 (D 52)	I-Vc LSM 101/3 (št. 3)	Pet snopičev-partov.
9	Violinski koncert GT 1.F8 (D 65)	I-Vc Correr, Ovojnica 49.4, 19v-22r	»Koncert za Anno Mario«. Knjiga-part za 2. violino iz zavoda Pietà.
	Violinski koncert GT 1.F8 (D 65)	I-Vc Correr, Ovojnica 53.2, 4v-7r	»Koncert za Anno Mario«. Knjiga-part za 2. violino iz zavoda Pietà.
10	Violinski koncert GT 1.g1 (D 85)	I-Vc Correr, Ovojnica 55.1, cc. 22v-25r	»Koncert za gospo Anno Mario«. Knjiga-part za 1. violino, ki je bil last virtuozi iz zavoda Pietà, ki ji je posvečen. Koncert je bil objavljen tudi v Le Cène op. 1/knjiga I [1727], Walsh (1741) .
11	Violinski koncert GT 1.g2 (D 86)	I-Vc Giust. B. 47, št. 21	Pet partov in solo violinski part z ornamentiranim 2. stavkom.
12	Violinska sonata GT 2.A5 (A 5)*	I-Vc LCM 101/5, cc. 21r-24r	Partitura. Pojavila se je tudi v Le Cène op. 2 [1743] .
	Violinska sonata GT 2.A5 (A 5)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 19v-22r	Partitura. Zbirka Contarini. Pojavila se je tudi v Le Cène op. 2 [1743] .
13	Violinska sonata GT 2.A6 (A 6)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 16v-19r	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla je tudi v izdaji Le Clerc op. 1 [ok. 1744] .
14	Violinska sonata GT 2.A12 (A 12)	I-Vc LCM 101/9 (d)	Partitura. Podaril Trombini.
15	Violinska sonata GT 2.A14 (A 14)	I-Vc Giust. B. 47, št. 12, cc. 1r-3v	Partitura. Pojavila se je tudi v skladbah Le Cène op. 1 [1734], Le Clerc op. 1 [ok. 1744] .
	Violinska sonata GT 2.A14 (A 14)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] ; izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 1 [ok. 1744] .
	Violinska sonata GT 2.A14 (A 14)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] ; izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 1 [ok. 1744] .

16	Violinska sonata GT 2.A15 (A 15)	I-Vc Giust. B. 47, št. 16, cc. <i>1r-3r</i>	Partitura. Pojavil se je tudi v Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.A15 (A 15)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.A15 (A 15)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
17	Violinska sonata GT 2.A16 (A 16)	I-Vc Giust. B. 47, št. 17, cc. <i>1r-3v</i>	Partitura. Pojavila se je tudi v Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.A16 (A 16)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.A16 (A 16)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
18	Violinska sonata GT 2.Bb3 (B 3)	I-Vc LCM 101/9 (e)	Partitura. Podaril Trombini. Trenutno ni mogoče najti v I-Vc, vendar je na voljo kot reprodukcija.
19	Violinska sonata GT 2.Bb5 (B 5)	I-Vc LCM 101/8, cc. <i>17r-20r</i>	Partitura. Podaril Trombini. Le Clerc op. 1 [ok. 1744] .
20	Violinska sonata GT 2.Bb13 (B 16)	I-Vc LCM 101/9 (b)	Partitura. Podaril Trombini. <i>Unicum</i> iz osemnajstega stoletja.
21	Violinska sonata GT 2.C7 (C 7)	I-Vc LCM 101/5, cc. <i>16r-17v</i>	Partitura. Edini drugi znani zapis je v I-Pca.
22	Violinska sonata GT 2.C11 (C 11)	I-Vc Giust. B. 47, št. 13, cc. <i>1r-4r</i>	Partitura. Pojavila se je tudi v Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.C11 (C 11)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.C11 (C 11)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
23	Violinska sonata GT 2.D6 (D 6)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.D6 (D 6)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
24	Violinska sonata GT 2.D11 (D 11)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. <i>13v-16r</i>	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 7 (1748) .
25	Violinska sonata GT 2.D12 (D 12)	I-Vc Giust. B. 47, št. 15, cc. <i>1r-4r</i>	Partitura. Izšla je tudi v izdaji Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.D12 (D 12)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.D12 (D 12)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
26	Violinska sonata GT 2.D13 (D 13)	I-Vc Correr Ovojnica 71,5	Partitura. Izšla je tudi v izdaji Cleton op. 2 (1745) .
27	Violinska sonata GT 2.D21 (D 21)	I-Vc LCM 101/5, cc. <i>5v-9r</i>	Partitura.
28	Violinska sonata GT 2.E1 (E 1)	I-Vc LCM 101/8, cc. <i>9v-11v</i>	Partitura. Podaril Trombini.
29	Violinska sonata GT 2.E4 (E 4)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. <i>22v-25r</i>	Partitura. Zbirka Contarini.
30	Violinska sonata GT 2.E5 (E 5)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.E5 (E 5)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
31	Violinska sonata GT 2.E6 (E 6)	I-Vc LCM 101/8, cc. <i>13v-16v</i>	Partitura. Podaril Trombini. Izšla tudi v izdaji Le Cène op. 2 [1743] .
32	Violinska sonata GT 2.F1 (F 1)	I-Vc Correr Ovojnica 71.9, <i>1r-v</i>	Partitura.
	Violinska sonata GT 2.F1 (F 1)	I-Vc LCM 101/5, cc. <i>14r-15v</i>	Partitura.

33	Violinska sonata GT 2.F3 (F 3)	I-Vc LCM 101/9 (c)	Partitura. Podaril Trombini.
34	Violinska sonata GT 2.F4 (F 4)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.F4 (F 4)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
35	Violinska sonata GT 2.F5 (F 5)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 25v-28r	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla tudi v izdaji Le Cène op. 2 [1743] .
36	Violinska sonata GT 2.F7 (F 7)	I-Vc LCM 101/6, cc. 13r-17r	Partitura.
37	Violinska sonata GT 2.F9 (F 9)	I-Vc Giust. B. 47 št. 11, cc. 1r-3v	Partitura. Izšla je tudi v izdaji Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.F9 (F 9)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.F9 (F 9)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
38	<i>L'Arte dell'Arco</i> GT 2.F11 (F 11)	I-Vc Giust. B. 47 n. 19	Edizione Marescalchi, Neapelj, [1788] .
	<i>L'Arte dell'Arco</i> GT 2.F11 (F 11)	I-Vc Giust. B. 47 n. 20	Rokopisna kopija Marescalchijeve izdaje (part za violinsko solo).
	<i>L'Arte dell'arco</i> GT 2.F11 (F 11)	I-Vc LCM 101/10	Rokopisna kopija Marescalchijeve izdaje. Podaril Trombini.
	<i>L'Arte dell'arco</i> GT 2.F11 (F 11)	I-Vc Zbirka Società e Liceo Musicale (n. i. 8311)	Rokopisna kopija Marescalchijeve izdaje. Zbirka Contin di Castelseprio.
39	Violinska sonata GT 2.G7 (G 7)	I-Vc LCM 101/5, cc. 9v-31v	Partitura.
40	Violinska sonata GT 2.G8 (G 8)	I-Vc, Correr Ovojnica 71,4	Partitura. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 6 [ok. 1748] .
	Violinska sonata GT 2.G8 (G 8)	I-Vc LCM 101/8, cc. 28r-31v	Partitura. Podaril Trombini. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 6 [ok. 1748] .
	Violinska sonata GT 2.G8 (G 8)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. 10v-13v	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 6 [ok. 1748] .
41	Violinska sonata GT 2.G9 (G 9)	I-Vc LCM 101/6, cc. 17v-21v	Partitura. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 7 (1748) .
42	Violinska sonata GT 2.G10 (G 10)	I-Vc LCM 101/9 (f)	Partitura. Podaril Trombini. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 6 [ok. 1748] .
	Violinska sonata GT 2.G10 (G 10)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. 1v-4r	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla tudi v izdaji Le Clerc op. 6 [ok. 1748] .
43	Violinska sonata GT 2.G14 (G 14)	I-Vc LCM 101/9 (a)	Partitura. Podaril Trombini. Lahko bi bil <i>pasticcio</i> , sestavljen iz petih stavkov.
44	Violinska sonata GT 2.G15 (G 15)	I-Vc, Correr Ovojnica 71.10	Partitura.
	Violinska sonata GT 2.G15 (G 15)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. 34v-37r	Partitura. Zbirka Contarini.
45	Violinska sonata GT 2.G17 (G 17)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.G17 (G 17)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
46	Violinska sonata GT 2.G18 (G 18)	I-Vc Correr Ovojnica 71.9, cc. 2r-4r	Partitura. Izšla tudi v izdaji Cleton op. 2 (1745) . Na c. 2r zgoraj začetni odlomek Andante ne ustreza nobenemu že znanemu Tartinijevemu stavku.
47	Violinska sonata GT 2.a4 (a 4)	I-Vc LCM 101/8, cc. 6r-9v	Partitura. Podaril Trombini.
48	Violinska sonata GT 2.a5 (a 5)	I-Vc LCM 101/8, cc. 12r-13r	Partitura. Podaril Trombini.
49	Violinska sonata GT 2.a6	I-Vc LCM 101/8, cc. 23v-27v	Partitura. Podaril Trombini.

	(a 6)		
50	Violinska sonata GT 2.a7 (a 7)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. 31v-34r	Partitura. Zbirka Contarini.
51	Violinska sonata GT 2.b2 (h 2)	I-Vc LCM 101/5, cc. 1v-5r	Partitura.
52	Violinska sonata GT 2.c1 (c 1)	I-Vc LCM 101/8, cc. 20r-23r	Partitura. Podaril Trombini.
53	Violinska sonata GT 2.c2 (c 2)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.c2 (c 2)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
54	Violinska sonata GT 2.d4 (d 4)	I-Vnm, It. IV, 475 (=9999), cc. 4v-7r	Partitura. Zbirka Contarini.
55	Violinska sonata GT 2.e6 (e 6)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.e6 (e 6)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
56	Violinska sonata GT 2.e7 (e 7)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 7v-10r	Partitura. Zbirka Contarini.
57	Violinska sonata GT 2.g2 (g 2)	I-Vc LCM 101/5, cc. 18r-20v	Partitura. Možen v petih stavkih.
58	Violinska sonata GT 2.g4 (g 4)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 28v-31r	Partitura. Zbirka Contarini. Izšla tudi v izdaji Le Cène op. 2 .
59	Violinska sonata GT 2.g5 (g 5)	I-Vc LCM 101/8, cc. 1v-6r	Partitura. Podaril Trombini. Znana tudi kot »Vražji trilček«.
60	Violinska sonata GT 2.g10 (g 10)	I-Vc Giust. B. 47 št. 14, cc. 1r-3v	Partitura. Izšla tudi v izdaji Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.g10 (g 10)	I-Vc LSM 101/2	Partitura. Podaril Gambarara. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
	Violinska sonata GT 2.g10 (g 10)	I-Vc LSM 101/4	Partitura. Podaril Panciera. Kopija izdaje Le Cène op. 1 [1734] .
61	GIULIO MENECHINI: šest sonat iz izdaje Le Cène op. 1 (GT 2.A14, F9, C11, G17, e6, D12), <i>predelava v concertoni za štiri instrumente za akademijo</i>	I-Vlevi C.F.A.10	Lastnoročna rokopisna partitura.
62	Violinska sonata <i>pasticcio</i> GT <i>deest</i>	I-Vc Correr Ovojnica 71,8	Partitura. Vsebuje stavke iz sonat GT 2.A1, A10, A11.
63	Violinska sonata <i>pasticcio</i> GT 2.G16 (G 16)	I-Vnm It. IV, 475 (=9999), cc. 37v-38v	Partitura. Zbirka Contarini. Vsebuje stavek iz Sonate GT 2.G1 in stavek iz Sonate A10.
64	Sonate za violino in basm posvečene g. Guglielmo Fegeri opera seconda (GT 2.D13, G18, A17, b06, a10, C12, g11, D14, Bb09, F08, e08, G19)	I-Vnm GLASBA 722	Tiskana partitura (Rim, [1745]). Nakup Canal.
65	Sonata za tri instrumente GT 4.A10* (A 10)	I-Vc LCM 101/6, cc. 1v-3r	Partitura.
66	Sonata za tri instrumente GT 4.D9 (D 9)	I-Vc LCM 101/6, cc. 8r-10r	Partitura. Izšla tudi v izdaji Maupetit [ok. 1748].
67	Sonata za tri instrumente GT 4.D10 (D 10)	I-Vc LCM 101/6, cc. 10v-12v	Partitura.
68	Sonata za tri instrumente GT 4.D11 (D 11)	I-Vc LCM 101/6, cc. 5v-8r	Partitura.
69	Sonata za tri instrumente GT 4.D12 (D 12)	I-Vc LCM 101/6, cc. 3v-5v	Partitura.
70	Sonata za tri instrumente GT 2.F7	I-Vc LCM 101/6, cc. 13r-17r	Partitura.

	(F 7)		
71	Sonata za tri inštrumente GT 2.G9 (G 9)	I-Vc LCM 101/6, cc. 17v-21v	Partitura.
72	Sonata za tri inštrumente GT 4.d2 (d 2)	I-Vc Torr.Ms.C.32	Trije snopiči-parti.
73	Simfonija GT 5.D2	I-Vc Correr, Ovojnica 15.2	Štirje snopiči-parti. Zbirka Carminati.
	Simfonija GT 5.D2	I-VLevi, CF. C. 173	Sedem snopičev-partov. Zbirka Bianchini.
74	Simfonija GT 5.G1	I-Vc Correr, Ovojnica 15,4	Štirje snopiči-parti. Zbirka Carminati.
	Simfonija GT 5.G1	I-VLevi, CF. C. 236	Sedem snopičev-partov. Vključuje dva parta za rog. Zbirka Bianchini.
75	Simfonija GT 5.A1	I-Vc Correr, Ovojnica 15,3	Štirje snopiči-parti. Zbirka Carminati.
	Simfonija GT 5.A1	I-VLevi, CF. C.171	Osem snopičev-partov. Zbirka Bianchini.
76	Miserere GT 6.2.a1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 24r-27r	Partitura.
77	Miserere GT 6.2.e1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 16r-20r	Partitura.
78	Miserere GT 6.2.g3	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 27v-30v	Partitura.
79	Salve regina GT 6.3.e1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 1r-2v	Partitura. »zadnja skladba g. Tartinija«.
80	Stabat mater GT 6.4.F1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 31v-33r	Partitura.
	Stabat mater GT 6.4.F1	I-Vc LCM 101/7	Partitura in osem snopičev-partov. Zbirka Pascolato.
	Stabat mater GT 6.4.F1	I-Vnm Cod It. IV, 1880 (=11587/I)	Partitura. Podaril Canal.
81	Tantum ergo GT 6.5.d1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, c. 3r	Partitura.
82	Tantum ergo GT 6.5.e1	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, c. 35v	Partitura.
83	Miserere GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 3v-8v	Partitura.
84	Miserere GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 12v-15v	Partitura.
85	Miserere GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 20v-23v	Partitura.
86	Miserere GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, c. 31r	Partitura.
87	Miserere GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 9r-12r	Partitura.
88	Stabat mater GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 33v-35r	Partitura.
89	Salve regina GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, c. 36r-v	Partitura.
90	Lamentatio V GT deest	I-Vc Giust. B. 47, št. 18, cc. 37r-38r	Partitura.
91	Regole per arrivare a saper ben suonare il violino	I-Vc Zbirka Società e Liceo Musicale (št. i. 323)	Vsebuje del, ki ga v drugih virih ni.
	[Regole per arrivare a saper ben suonare il violino].	I-VLevi CF C. 9	Vir brez naslova.
92	Risposta di Giuseppe Tartini alla critica del di lui trattato	I-Vc Torr.S.A.I.V.19	Tiskana izdaja Antonio De Castro, 1767.
93	Trattato di musica secondo la vera scienza dell'armonia	I-Vc Torr.S.A.I.VI.49.	Tiskana izdaja Giovanni Manfrè, 1754.

* V oklepaju so navedene kataloške številke prejšnjih katalogov Tartinijevih skladb: koncertov (M. Dounias, 1935), violinskih sonat (P. Brainard, 1975) in sonat za tri inštrumente (P. Brainard, 1969).

Interreg
Italia-Slovenija

Cofinanziato
dall'Unione europea
Sofinancira
Evropska unija

TARTINI BIS

Il progetto TARTINI BIS è co-finanziato dall'Unione europea nell'ambito del
Programma Interreg VI-A Italia-Slovenia.

Projekt TARTINI BIS sofinancira Evropska unija v okviru
Programa Interreg VI-A Italija-Slovenija.

www.ita-slo.eu/tartini-bis